

BELGISCHE SENAAT SENAT DE BELGIQUE

ZITTING 1956-1957

SESSION DE 1956-1957

VERGADERING VAN 23 MEI 1957

SEANCE DU 23 MAI 1957

Wetsvoorstel houdende regeling van de toestand van de personeelsleden die hun functies uitoefenen in tijdelijke staatsdiensten.

Proposition de loi réglant la situation des agents exerçant leurs fonctions dans des services temporaires de l'Etat.

TOELICHTING

DEVELOPPEMENTS

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

MESDAMES, MESSIEURS,

Door nagenoeg met eenparigheid van stemmen de wet van 27 Juli 1953, houdende tijdelijke maatregelen betreffende de toelating tot de betrekkingen in de Rijksbesturen aan te nemen, heeft het Parlement zijn wil te kennen gegeven het vraagstuk van de tijdelijke personeelsleden eindelijk opgelost te zien op een wijze welke billijk was ten overstaan van deze personeelsleden en tevens in overeenstemming was met de hogere belangen van 's lands administratief bestel.

Het koninklijk besluit van 25 November 1953, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 6 Februari 1954, heeft de uitvoeringsmaatregelen bepaald die het mogelijk hebben gemaakt de overgrote meerderheid der tijdelijke personeelsleden te regulariseren. Dit koninklijk besluit heeft nochtans de regeling opengelaten van een bijzonder belangrijk aspect van het vraagstuk, namelijk de dienstaanwijzing van de geregulariseerde personeelsleden welke, naar de bewoordingen van zijn artikelen 8 en 9, het voorwerp zal dienen uit te maken van een later koninklijk besluit, dat heden nog niet is verschenen. Het uitblijven van dit besluit heeft tot gevolg gehad dat er voor het ogenblik twee categorieën geregulariseerde personeelsleden bestaan, namelijk diegenen welke het geluk hebben gehad, bij hun indiensttreding bij de Staat, te worden aangeduid in een vast bestuur met definitief kader, en diegenen welke door het toeval in een tijdelijk bestuur geplaatst werden. De eersten zijn merkelijk bevoordeeld tegenover de tweeden, door het feit dat ze zich door de samenloop der

En adoptant, pratiquement à l'unanimité, la loi du 27 juillet 1953 portant des mesures temporaires relatives à l'admission aux emplois dans les administrations de l'Etat, le Parlement a marqué sa volonté de voir le problème des agents temporaires enfin résolu d'une manière équitable à l'égard de ces agents et conforme, par ailleurs, aux intérêts supérieurs de l'armature administrative du pays.

L'arrêté royal du 25 novembre 1953, modifié par l'arrêté royal du 6 février 1954, a fixé les mesures d'exécution qui ont permis de régulariser la très grande majorité des agents temporaires. Cet arrêté royal a, toutefois, laissé en suspens le règlement d'un aspect particulièrement important du problème, notamment l'affectation des agents régularisés qui, aux termes de ses art. 8 et 9, devra faire l'objet d'un arrêté royal ultérieur, qui n'a pas encore été promulgué à ce jour. Cette carence a eu pour effet qu'à l'heure actuelle, il existe deux catégories d'agents régularisés, ceux qui ont eu la chance, lors de leur entrée en fonctions à l'Etat, d'être désignés pour une administration permanente à cadre définitif et ceux que le hasard a dirigés vers une administration temporaire. Les premiers sont sensiblement plus favorisés que les seconds, du fait que, par la force des choses et nonobstant les dispositions des art. 8 et 9 prérapelés de l'arrêté royal du 25 novembre 1953, ils se sont intégrés dans leur administration définitive et ont pu, dans de nombreux cas, y bénéficier

omstandigheden en niettegenstaande de bepalingen van voornoemde artikelen 8 en 9 van het koninklijk besluit van 25 November 1953, hebben geïntegreerd in hun definitief bestuur en er, in menig geval, hebben kunnen genieten van een bevordering of hebben kunnen deelnemen aan een toelatingsexamen tot een hogere categorie. Waar deze agenten vaste posten bekleden, achten ze er zich, logischerwijze, geaffecteerd door hun benoemingsbesluit en het valt te vrezen dat het algemeen besluit tot dienstaanwijzing, door een gemakkelijksoplossing te aanvaarden, er zich toe beperkt die onwettelijk verworven toestanden te bekrachtigen.

Dit verschil in regime beroert en ontmoedigt begrijpelijkerwijze ten eerste de geregulariseerde agenten waarvan het behoud op hun post in tijdelijke diensten werd opgelegd door het hoger belang; het treft vooral diegenen, aan wie de Natie de zware en ondankbare taak heeft toevertrouwd, zo spoedig mogelijk de schade te herstellen welke de oorlog aan goederen en personen heeft toegebracht.

Alhoewel er tijdelijke diensten bestaan in het merendeel der departementen en dit wetsvoorstel er toe strekt de dienstaanwijzing te regelen van alle geregulariseerde personeelsleden die heden tewerkgesteld zijn in tijdelijke diensten, zijn de ondertekenaars van dit wetsvoorstel meer in het bijzonder op de hoogte van de toestand van de zowat tweeduizend geregulariseerde personeelsleden van het Bestuur van Wederopbouw, dat afhangt van het departement, waarvan zij titularis zijn geweest of waarvan zij anderszins het werk naar waarde hebben kunnen schatten. Deze personeelsleden, behoudens de zeldzame bevoordeligden die hun overplaatsing naar een definitieve administratie hebben kunnen bekomen, hebben zich met een ijver en een volharding, die werkelijk alle lof verdient, gewijd aan een bijzonder ingewikkelde, harde en ondankbare taak welke ze dag in dag uit waarnemen, de meesten sinds tien jaar en meer. Tijdens de persconferentie welke hij op 29 Oktober 1956 heeft gehouden ter gelegenheid van de betekening van de 500.000^e definitieve oorspronkelijke vergoedingsbeslissing inzake schade aan private goederen, heeft de Minister van Openbare Werken en van Wederopbouw trouwens plechtig hulde gebracht aan de merkwaardige resultaten welke door zijn Bestuur van Wederopbouw werden bereikt en aan het huidige rendement er van. Sinds meerdere jaren overigens heeft de bespreking van het budget van dit Bestuur aan het Parlement de gelegenheid gegeven eveneens zijn grote voldoening te uiten. De Staat heeft dan ook tegenover deze personeelsleden een aanzienlijke plicht van erkentelijkheid welke hem alleszins verbiedt hen in een toestand

d'une promotion ou y participer à un examen d'accession à une catégorie supérieure. Ces agents, occupant des postes permanents, s'y estiment, logiquement, affectés par leur arrêté de nomination et il est à craindre que, adoptant une solution de facilité, l'arrêté général d'affectation se borne à entériner ces situations illégalement acquises.

Cette différence de régime, on le comprend, trouble et décourage profondément les agents régularisés dont le maintien à leur poste dans les services temporaires a été imposé par intérêt supérieur; elle affecte particulièrement ceux auxquels la Nation a confié la lourde et ingrate mission de réparer, au plus tôt, les dommages que la guerre a occasionnés aux biens et aux personnes.

Bien qu'il existe des services temporaires dans la plupart des départements et que la présente proposition de loi tende à régler l'affectation de tous les agents régularisés fonctionnant actuellement dans des services temporaires, les signataires de la présente proposition de loi connaissent plus spécialement la situation des quelque deux mille agents régularisés de l'Administration de la Reconstruction, relevant du département qu'ils ont eu l'honneur de diriger, ou dont ils ont pu apprécier le travail à d'autres titres. Ces agents, à part les rares privilégiés qui ont pu obtenir leur transfert à une administration définitive, se sont dévoués, avec une ardeur et une persévérance vraiment dignes d'éloges, à une tâche particulièrement complexe, aride et ingrate à la fois, qu'ils assurent, jour après jour, la plupart depuis dix ans et plus. Lors de la conférence de presse qu'il a tenue le 29 octobre 1956, à l'occasion de la notification de la 500.000^{me} décision primitive d'indemnisation définitive en matière de dommages aux biens privés, le Ministre des Travaux Publics et de la Reconstruction a, du reste, rendu un solennel hommage aux résultats remarquables obtenus par l'Administration de la Reconstruction et de sa productivité actuelle. Depuis plusieurs années, la discussion du budget de cette Administration a, par ailleurs, donné au Parlement l'occasion d'exprimer également sa grande satisfaction. L'Etat a donc envers ces agents une importante dette de reconnaissance qui lui interdit, tout au moins, de les mettre en état d'infériorité par rapport aux agents régularisés dans les divers départements définitifs. Il serait, en effet, contraire à la plus élémentaire justice que de bloquer dans une

van minderwaardigheid te plaatsen ten overstaan van de in de verscheidene definitieve departementen geregulariseerde personeelsleden. Het zou inderdaad strijdig zijn met de meest elementaire rechtvaardigheid, een massa personeelsleden gedurende vele jaren te blokkeren in een tijdelijk bestuur en hen statutair in een aanvangsgraad te weerhouden tot op het ogenblik dat ze hun taak zullen volbracht hebben, terwijl hun collega's die het geluk hadden geregulariseerd te worden in een definitief departement, in feite promotiemogelijkheden in hun loopbaan hebben welke in menig geval reeds werkelijkheid zijn geworden.

Het is een gebiedende plicht van billijkheid dat de personeelsleden die geregulariseerd werden in het bestuur van Wederopbouw, dezelfde mogelijkheden zouden hebben als hun collega's van de andere besturen, om tot een hogere graad op te klimmen overeenkomstig, wel te verstaan, de statutaire regelen.

De toestand van deze personeelsleden heeft overigens de volle aandacht weerhouden van de Minister van Openbare Werken en van Wederopbouw, welke meermaals zijn wil te kennen heeft gegeven alles in het werk te stellen om er een billijke oplossing aan te geven. De verslaggevers van het budget van Wederopbouw en de pers zelf — zo, bijvoorbeeld, de artikelen verschenen in « Le Soir » van 18 Juni 1955 en 16 September 1956, « De Nieuwe Gids » van 15 Januari 1957 — hebben herhaaldelijk op deze toestand gewezen.

Het vraagstuk van de dienstaanwijzing van alle geregulariseerde personeelsleden zou op de meest billijke en meest logische wijze geregeld geweest zijn door al deze personeelsleden, zonder onderscheid, in pool te plaatsen en door alsdan over te gaan tot hun dienstaanwijzing tot in alle definitieve besturen vacant zijnde vaste, en in ondergeschikte orde voor zover nodig, tijdelijke posten, dit volgens algemene regels die zouden abstractie maken van het feit dat zekere vaste posten reeds bezet werden door geregulariseerde personeelsleden, op het ogenblik van hun vaste benoeming onder persoonlijke titel. Vervolgens zouden de personeelsleden, wier behoud in tijdelijke functies zich opdroeg, door het bestuur waar ze definitief geaffecteerd werden, gedetacheerd geworden zijn.

Zo deze eenvoudige oplossing, welke onmiddellijk kon toegepast worden, na drie jaar niet verwezenlijkt werd, is dit ongetwijfeld te wijten aan het feit dat ze op het verzet stuit van de definitieve besturen welke, ten onrechte nochtans, vrezen dat ze zeer nadelig zou werken op de goede gang van hun diensten.

Wat er ook van zij, en aangezien te gepasten tijde de gelijkheid tussen alle geregulariseerde

administration temporaire et pendant de nombreuses années une masse d'agents en les rivaux statutairement à un grade de début jusqu'au moment où ils auront achevé leur mission, alors que leurs collègues qui ont eu la chance d'être régularisés dans un département définitif ont, en fait, des possibilités d'avancement dans leur carrière, possibilités déjà transformées en réalités dans bien des cas.

L'équité commande impérieusement que, tout comme leurs collègues des autres administrations, les agents régularisés à l'Administration de la Reconstruction aient les mêmes possibilités d'accéder à un grade supérieur en conformité, bien entendu, avec les règles statutaires.

La situation de ces agents a, du reste, retenu toute l'attention du Ministre des Travaux Publics et de la Reconstruction, qui a exprimé à plusieurs reprises sa volonté de tout mettre en œuvre pour lui assurer une solution équitable. Les rapporteurs du budget de la Reconstruction et la presse elle-même — voir, à titre d'exemple, les articles parus dans « Le Soir » des 18 juin 1955 et 16 septembre 1956, « De Nieuwe Gids » du 15 janvier 1957 — se sont faits à plusieurs reprises l'écho de cette situation.

Le problème de l'affectation de l'ensemble des agents régularisés eût été résolu de la manière la plus équitable et la plus logique en mettant en pool tous ces agents indistinctement et en procédant à leur affectation aux postes permanents et, subsidiairement, dans la mesure des besoins, aux postes temporaires vacants dans l'ensemble des administrations définitives, suivant des règles générales qui eussent fait abstraction du fait que certains postes permanents étaient déjà occupés par des agents régularisés lors de leur nomination définitive à titre personnel. Ceci fait, les agents dont le maintien à des fonctions temporaires s'imposait y auraient été détachés par l'administration où ils auraient obtenu leur affectation définitive.

Si cette solution simple, qui pouvait être appliquée immédiatement, n'a pas été réalisée après trois ans, c'est, sans doute, parce qu'elle se heurte à l'opposition des administrations définitives qui craignent, à tort cependant, qu'elle serait gravement préjudiciable à la bonne marche de leurs services.

A défaut d'avoir, en temps voulu, réalisé l'égalité entre tous les agents régularisés en faisant

personeelsleden niet werd verwezenlijkt door abstractie te maken van de posten welke ze effectief bekleedden, het komt er nu op aan deze onmisbare gelijkheid te herstellen door aan diegenen welke weerhouden werden in een tijdelijk bestuur, enerzijds, bevorderingsmogelijkheden te verzekeren onder definitieve titel, gelijk aan die waarvan hun collega's tewerkgesteld in een definitieve administratie genieten, en anderzijds, hun een definitieve affectatie te waarborgen bij het einde van hun huidige taak, hetgeen in hun ogen van hoofdzakelijk belang is. Deze oplossing verzoent alle op het spel staande belangen want, door deze gerechtvaardigde voldoening te geven aan de belanghebbende personeelsleden, zal zij de stabilisatie toelaten van het personeel dat tewerkgesteld is in de definitieve departementen en zal zij er, op deze wijze, toe bijdragen aan de Staat de besparing te verzekeren, voortspruitende uit een versnelde likwidatie van de tijdelijke diensten.

Door van heden af in een wet de oplossing op te nemen welke noodzakelijkerwijze zal dienen weerhouden te worden op het ogenblik van de likwidatie der tijdelijke diensten — het is, inderdaad, de enige mogelijke oplossing voor de buitengewone toestand welke voortspruit uit de noodzakelijkheid de personeelsleden van de gelijkwaardige tijdelijke diensten in massa te reffecteren — brengt dit wetsvoorstel een onmiddellijke geruststelling voor een geïrriteerde vrees.

Te dien opzichte dient erop gewezen dat de regels, bedoeld in het koninklijk besluit van 27 Januari 1953 betreffende de wedertewerkstelling, slechts op afzonderlijke gevallen kunnen toegepast worden. Zo vermeldt de Vaste Wervingssecretaris in zijn verslag, verschenen in het *Staatsblad* van 22 December 1956, in het geheel een twaalfstal gevallen. Dit koninklijk besluit is dus niet gemaakt om het vraagstuk op te lossen dat zal gesteld worden bij de likwidatie van de tijdelijke diensten. Het is daarom dat de tekst van het voorstel de woorden « wedertewerkstelling der geregulariseerde personeelsleden » vermijdt en liever spreekt van hun « voorlopige diensttoewijzing » en van hun « definitieve diensttoewijzing », wat meer overeenkomstig de werkelijkheid is.

Tenslotte, zolang geen billijke oplossing van dit belangrijk aspect van de regularisatie der tijdelijke personeelsleden zal tot stand gekomen zijn, zal geen voldoening geschonken zijn aan de wil, welke het Parlement uitdrukte bij het stemmen van de wet van 27 Juli 1953. Ten overstaan van het in gebreke blijven van de Administratie op dit domein, achten de ondergetekenden het zich tot plicht het initiatief te nemen aan het Parlement dit wetsvoorstel voor te leggen, dat het normaal verlengstuk uitmaakt van de wet van 27 Juli 1953.

abstraction des postes qu'ils occupaient effectivement, il importe actuellement de rétablir cette égalité indispensable en assurant à ceux qui ont été maintenus dans une administration temporaire, d'une part des possibilités d'avancement à titre définitif équivalentes à celles dont bénéficient leurs collègues attachés à une administration définitive et, d'autre part, ce qui présente à leurs yeux un intérêt primordial, une garantie d'affectation définitive au terme de leur mission actuelle. Cette solution concilie tous les intérêts en présence car, tout en donnant cette juste satisfaction aux agents en cause, elle permettra d'une part, la stabilisation du personnel occupé dans les administrations permanentes et elle contribuera, d'autre part, à assurer à l'Etat l'économie que lui procurera une liquidation accélérée des services temporaires.

En inscrivant dès maintenant dans une loi, en ce qui concerne le problème capital de l'affectation, la solution qui devra nécessairement être retenue au moment de la liquidation des services temporaires (c'est, en effet, la seule solution susceptible de régler la situation exceptionnelle résultant de la nécessité de réaffecter massivement les agents des services temporaires supprimés), cette proposition apporte un apaisement immédiat à des craintes fondées.

Il faut, à ce point de vue, faire remarquer que les règles visées à l'arrêté royal du 27 janvier 1953 concernant la réaffectation, ne peuvent s'appliquer qu'à des cas isolés. C'est ainsi que le Secrétaire permanent, dans son rapport d'activité paru au *Moniteur* du 22 décembre 1956, relève en tout une douzaine de cas. Cet arrêté royal n'est donc pas fait pour résoudre le problème qui se posera lors de la liquidation des services temporaires. C'est pourquoi le texte de la proposition évite les mots « réaffectation des agents régularisés » et préfère parler de leur « affectation provisoire » et de leur « affectation définitive », ce qui est plus conforme à la réalité.

En définitive, tant qu'une solution équitable de cet aspect important de la régularisation des agents temporaires ne sera pas intervenue, il n'aura pas été satisfait à la volonté que le Parlement a exprimée en votant la loi du 27 juillet 1953. Devant la carence de l'Administration en ce domaine, les soussignés estiment qu'il leur incombe de prendre l'initiative de soumettre au Parlement la présente proposition de loi qui constitue le complément normal de la loi du 27 juillet 1953.

De beginselen, uiteengezet in de artikelen 1 tot 4 van dit voorstel, blijven volledig in het kader van de beschikkingen van het Statuut van het Rijkspersoneel en verschaffen aan de geregulariseerde agenten van de tijdelijke administraties dus geen enkel voorrecht ten overstaan van de toestand waarvan hun collega's der definitieve besturen reeds genieten. Artikel 5, dat het twintigtal definitieve agenten bedoelt welke gedetacheerd werden door definitieve besturen en die, sinds de oprichting van de tijdelijke diensten, er het leidend kader van uitmaken, is het rechtstreeks gevolg van de beschikkingen van artikelen 1 tot 4. Het zou inderdaad ondenkbaar zijn dat deze agenten, die zich zonder mate hebben gegeven in het uitoefenen van de hogere functies welke de Staat hen heeft toevertrouwd, hun bevestiging niet zouden kunnen bekomen, onder dezelfde titel als de geregulariseerde agenten, in die functies, wanneer ze er voordeel bij hebben voor deze bevestiging te opteren, in de plaats van hun loopbaan te vervolgen in hun oorspronkelijk bestuur.

Wat betreft artikel 6, het waarborgt uitdrukkelijk aan de agenten, welke in 's lands hoger belang in tijdelijke diensten worden weerhouden, dat ze geen al te zwaar nadeel zouden ondergaan op het ogenblik dat hun voorlopige functies een einde nemen.

Ten slotte — en dit is een eerder zeldzame verdienste — onderhavig wetsvoorstel brengt geen enkele uitgave mede ten laste van 's Lands budget.

Les principes établis par les articles 1er à 4 de cette proposition restent entièrement dans le cadre des dispositions du Statut des agents de l'Etat et n'accordent donc aux agents régularisés des administrations temporaires aucune faveur par rapport à la situation dont bénéficient déjà leurs collègues des administrations permanentes. L'article 5, qui vise la vingtaine d'agents définitifs qui ont été détachés par des administrations permanentes et qui forment, depuis leur création, l'armature dirigeante des services temporaires, est la conséquence directe des dispositions des articles 1er à 4. Il ne serait, en effet, pas concevable que ces agents, qui se sont dévoués sans compter dans les fonctions supérieures que l'Etat leur a confiées, ne puissent, au même titre que les agents régularisés, obtenir leur consolidation dans ces fonctions s'ils ont avantage à opter pour cette consolidation, plutôt que de continuer leur carrière dans leur administration d'origine.

Quant à l'article 6, il garantit formellement aux agents, maintenus, dans l'intérêt supérieur de l'Etat, au sein de services temporaires, qu'ils ne subiront pas un préjudice trop grave au moment de la cessation de leurs fonctions provisoires.

Enfin, mérite relativement rare, la présente proposition de loi n'entraîne aucuns frais à charge du budget de l'Etat.

E. RONSE.

Wetsvoorstel houdende regeling van de toestand van de personeelsleden die hun functies uitoefenen in tijdelijke staatsdiensten.

Eerste Artikel.

De personeelsleden die geregulariseerd werden bij toepassing van de besluiten genomen krachtens de wetten van 28 December 1950 en van 27 Juli 1953 en die, op het ogenblik van het van kracht worden van onderhavige wet, tewerkgesteld zijn in tijdelijke diensten, krijgen er hun voorlopige dienstaanwijzing in betrekkingen welke minstens met hun statutaire graad overeenstemmen.

Art. 2.

De bij artikel 1 bedoelde personeelsleden kunnen, met inachtneming van de bij de volgende artikelen bepaalde voorwaarden, bevorderd wor-

Proposition de loi réglant la situation des agents exerçant leurs fonctions dans des services temporaires de l'Etat.

Article Premier.

Les agents régularisés par application des arrêtés pris en vertu des lois du 28 décembre 1950 et du 27 juillet 1953, qui, lors de l'entrée en vigueur de la présente loi, sont occupés dans des services temporaires, y sont provisoirement affectés à des emplois correspondant au moins à leur grade statutaire.

Art. 2.

Sous respect des conditions fixées par les articles suivants, les agents visés à l'article 1er peuvent être promus à un grade supérieur et accéder à une

den tot een hogere graad en toegang verkrijgen tot een hogere categorie zonder dat er vaste betrekkingen vacant zijn.

Art. 3.

Het aantal van de bij wijze van bevordering of van overgang naar de hogere categorie toe te kennen definitieve graden wordt vastgesteld door de Koning in functie van de normale loopbaanmogelijkheden die door de gelijkwaardige besturen der definitieve departementen aan hun personeelsleden geboden worden.

Er wordt bovendien eveneens rekening gehouden met de bijzondere aard van de tijdelijke dienst en met zijn normale structuur op het ogenblik van het van kracht worden van het koninklijk besluit van 25 November 1953.

Art. 4.

De algemene statutaire beschikkingen betreffende de procedure en de voorwaarden van ouderdom, anciënniteit, examen, wedstrijd en signalement zijn toepasselijk op de bevorderingen en de overgangen naar de hogere categorie, bedoeld bij artikel 3.

De eerste reeks overgangsexamens naar de hogere categorie en bevorderingsexamens wordt ingericht binnen zes maanden, te rekenen van het van kracht worden van onderhavige wet en, uiterlijk, vóór 1 November 1957.

Voor de berekening van de termijnen, bedoeld bij artikel 72 en bij artikel 16, alinea 4, van het koninklijk besluit van 2 Oktober 1937, houdende statuut van het Rijkspersoneel, wordt rekening gehouden met de door het personeelslid werkelijk waargenomen functies vanaf de datum van zijn ranginneming of, bij gebreke daarvan, vanaf 1 Januari 1949.

Art. 5.

De definitieve personeelsleden van andere departementen die in tijdelijk verband functies uitoefenen in tijdelijke diensten, kunnen eveneens, op hun aanvraag, het voorwerp uitmaken van een voorlopige diensaanwijzing. In dat geval zijn ze onderworpen aan de regels, bepaald bij de artikelen 2, 3, 4 en 5 van onderhavige wet.

Art. 6.

De agenten, bedoeld bij de vorige artikelen, worden, wanneer er een einde wordt gemaakt aan hun tijdelijke opdracht, eventueel als bovenmatig, geaffecteerd in definitieve staatsdiensten, met de statutaire graad welke ze op dat ogenblik bezitten, tot op het ogenblik dat hun definitieve diensaanwijzing in vaste betrekkingen, overeen-

catégorie supérieure sans que des emplois permanents soient vacants.

Art. 3.

Le nombre des grades définitifs à attribuer par voie de promotion ou d'accession est fixé par le Roi en fonction des possibilités normales de carrière offertes à leurs agents par les services analogues des administrations permanentes.

En outre, il est aussi tenu compte de la nature spéciale du service temporaire et de sa structure normale lors de l'entrée en vigueur de l'arrêté royal du 25 novembre 1953.

Art. 4.

Les dispositions statutaires générales relatives à la procédure et aux conditions d'âge, d'ancienneté, d'examen, de concours et de signalement sont applicables aux promotions et aux accessions à une catégorie supérieure visées à l'article 3.

La première série d'examens d'accession de catégories et de promotion de grades est organisée dans les six mois de l'entrée en vigueur de la présente loi et, au plus tard, avant le 1er novembre 1957.

En vue de la computation des délais visés à l'article 72 et à l'article 16, alinéa 4, de l'arrêté royal du 2 octobre 1937 portant statut des agents de l'Etat, sont prises en considération les fonctions réellement assumées par l'agent à partir de la date de sa prise de rang ou, à défaut, à partir du 1er janvier 1949.

Art. 5.

Les agents définitifs d'autres départements qui exercent à titre temporaire des fonctions au sein de services temporaires peuvent également y faire l'objet, sur leur demande, d'une affectation provisoire. Ils sont, en ce cas, soumis aux règles fixées par les articles 2, 3, 4 et 5 de la présente loi.

Art. 6.

Les agents visés aux articles précédents, lorsqu'il est mis fin à leur mission temporaire, sont affectés, avec le grade statutaire qu'ils possèdent à ce moment, dans des services permanents de l'Etat, le cas échéant en surnombre, jusqu'à ce que leur affectation définitive à des emplois permanents correspondant à leur grade puisse être réa-

stemmend met hun graad, kan bewerkstelligd worden. Zij kunnen niettemin met hun collega's deelnemen aan de overgangsexamens naar de hogere categorie en aan de bevorderingsformaliteiten, in functie van hun reglementaire ranginneming.	lisée. Ils peuvent, nonobstant cette circonstance, concourir avec leurs collègues aux examens d'accession de catégories et aux procédures de promotion, en fonction de leur prise de rang réglementaire.
--	--

E. RONSE.
R. DE MAN.